

Sygn. akt III AUa 979/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Dorota Rzeźniowiecka (spr.)

del. SSO Karol Kotyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 maja 2015 r. w Ł.

sprawy **R. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę

na skutek apelacji R. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 3 czerwca 2014 r. sygn. akt IV U 98/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 979/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił R. K. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), podnosząc, że do stażu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczono wnioskodawcy żadnego okresu pracy, gdyż ubezpieczony nie przedstawił właściwego zaświadczenia o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach zatrudnienia.

Wnioskodawca złożył odwołanie od wskazanej decyzji twierdząc ostatecznie, że jego praca w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B., od 1 stycznia 1974 roku do 31 marca 1977 roku, w charakterze montera maszyn i ciągników oraz traktorzysty, następnie w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B., od 3 kwietnia 1978 roku do 31 stycznia 1984 roku, w charakterze kierowcy i traktorzysty, dalej, w Gminnej Spółdzielni (...) w B. od 1 lutego 1984 roku do 15 czerwca 1994 roku, w charakterze kierowcy ciągnika oraz w Zakładach (...) w W., od 11 grudnia 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku i dalej, w charakterze kierowcy, była zawsze pracą wykonywaną w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi, organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2014 roku Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

R. K. urodzony (...) nie należy do OFE, legitymuje się ponad 29-letnim okresem stażu pracy.

Wnioskodawca, mechanik po szkole mechanizacji rolnictwa, uprawnienia kategorii T uzyskał 6 lipca 1971 roku, kategorii C 5 grudnia 1978 roku, zaś, zasadniczą służbę wojskową odbywał od 25 kwietnia 1972 roku do 10 kwietnia 1974 roku.

Od 1 stycznia 1974 roku do 31 marca 1977 roku, wnioskodawca świadczył pracę w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B., gdzie początkowo wykonywał pracę mechanika maszyn i ciągników, by od 1 listopada 1975 roku do 31 marca 1977 roku, świadczyć pracę zajmując formalnie stanowisko traktorzysty. Wnioskodawca faktycznie nie wykonywał w tym okresie zawodu kierowcy ciągnika.

Od 3 kwietnia 1978 roku do 31 stycznia 1984 roku, skarżący pracował ponownie w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. jako traktorzysta i kierowca, z tym, że uprawnienia kategorii C uzyskał 5 grudnia 1978 roku. (...) w B., w ówczesnych czasach, to zakład pracy związany z szeroko pojętą działalnością na rzecz rolnictwa, począwszy od wszelakich usług sprzętowych dla rolników, poprzez usługi przewozowe na rzecz podmiotów związanych z rolnictwem. Spółdzielnia posiadała ponad sto ciągników i dwa samochody ciężarowe. R. K. był traktorzystą i wykonywał wszystkie czynności przypisane do tego zawodu i stanowiska, zaś od uzyskania uprawnień typu C jako kierowca sporadycznie wykonywał przewozy ciężarowym S. zlecane mu przez dyrektora do spraw technicznych R. S.. W okresie od wiosny już od marca do jesieni niekiedy do listopada praca odwołującego i jego kolegów traktorzystów polegała na świadczeniu usług polowych na terenie wsi w postaci wszelkich orok i podorywek, usług chemizacyjnych, tj. prac przy opryskach, rozsiewaniu nawozów, wapnowaniu pól. Praca w okresie zimowym, od grudnia do lutego polegała na wykonywaniu przewozów transportowych na rzecz różnych podmiotów, najczęściej na rzecz rejonu dróg publicznych przy wożeniu kruszywa na drogi i odśnieżaniu, wywożeniu nieczystości, wożeniu wapna z K. i z cukrowni. Nadto okres zimowy to dla traktorzystów czas remontów i konserwacji posiadanego sprzętu. Wówczas, odwołujący wykonywał pracę mechanika oraz konserwatora maszyn i urządzeń rolniczych na warsztatach.

Od 1 lutego 1984 roku do 15 czerwca 1994 roku, jako kierowca ciągnika i kierowca - konwojent samochodu dostawczego marki R., zwanego „szafą”, o dopuszczalnym ciężarze całkowitym 2,6 tony, R. K. świadczył pracę na rzecz Gminnej Spółdzielni (...) w B.. W tym to okresie, skarżący w przeważającym czasie wykonywał pracę kierowcy - konwojenta, incydentalna praca kierowcy ciągnikowego i kierowcy J. polegała na przewożeniu kruszywa, opału, zboża. GS w B. posiadała co najmniej 17 sklepów ogólnoprzemysłowych. Praca skarżącego jako kierowcy - konwojenta, polegała na zaopatrywaniu spółdzielczych sklepów głównie w artykuły spożywcze. R. „szafą” jeździł do hurtowni i piekarni po towar, by po samodzielnym załadunku, osobiście go rozładować w zakładowych sklepach.

Od 11 grudnia 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku, w Zakładach (...) w W., R. K. wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego, w zaopatrzeniu woził wędliny i mięso.

Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed organem rentowym i przed sądem wskazał, iż charakter pracy wnioskodawcy został wykazany przeprowadzonymi osobowymi i niosobowymi dowodami, którym Sąd dał wiarę. W szczególności, na szeroki i różnorodny zakres obowiązków w (...) B. i GS B. zwrócili uwagę słuchani świadkowie, koledzy pracujący na co dzień z wnioskodawcą i bezpośredni przełożony S.. Skarżący nie podważał ustaleń sądu co do rodzaju pojazdów, na których wykonywał swą pracę. Nie kwestionował również czasu pracy spędzanego na poszczególnych pojazdach.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Wskazując na treść art. 32 ust. 1 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zważył, że wnioskodawca, przy spełnieniu przesłanki ogólnego stażu pracy, wymaganego wieku emerytalnego, złożenia wniosku o świadczenie i nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, na 1 stycznia 1999 roku nie wykazał, by spełnił przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych w ilości co najmniej 15 lat. Jedynie praca świadczona od 11 grudnia

1997 roku do 31 grudnia 1998 roku, w Zakładach (...) w W., kiedy to stale, w pełnym wymiarze czasu pracy, R. K. jako kierowca samochodu ciężarowego, w zaopatrzeniu przewoził wędliny i mięso, może być za taką uznana. Będąc zatrudnionym w Gminnej Spółdzielni (...) w B., od 1 lutego 1984 roku do 15 czerwca 1994 roku, R. K. nie wykazał, iż cały czas wykonywał tamże pracę uznaną wg załącznika do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów za pracę w warunkach szczególnych – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Jedynie, wykonywana sporadycznie, wyjątkowo, praca kierowcy ciągnikowego i kierowcy J., polegająca na przewożeniu kruszywa, opału, zboża, mogła mieć taki charakter, ale wnioskodawca, poprzez wskazane przez siebie dowody, udowodnił sądowi, że nie wykonywał jej w pełnym wymiarze czasu pracy, w sposób ciągły i stały. Zaś udowodnił, że w omawianym okresie, przede wszystkim był kierowcą - konwojentem samochodu dostawczego marki R., zwanego „szafą”, o dopuszczalnym ciężarze całkowitym 2,6 tony, kierowcą zajmującym się również konwojowaniem, rozładunkiem i załadunkiem artykułów spożywczych, co nie może być utożsamiane ze stanowiskiem kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Charakteru stałości nie miały również czynności zawodowe skarżącego, kiedy to w (...) B., od uzyskania uprawnień typu C, od grudnia 1978 roku, jako kierowca, sporadycznie wykonywał przewozy ciężarowym S., zlecane przez dyrektora do spraw technicznych R. S..

Odnosząc się do pracy kierowcy ciągnika, traktorzysty świadczącego usługi polowe na terenie wsi, w rolnictwie, którą to wnioskodawca wykonywał od wiosny, już od marca, do jesieni, niekiedy do listopada, podczas zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. od 3 kwietnia 1978 roku do 31 stycznia 1984 roku, należy stwierdzić, że nie nosi ona charakteru prac w szczególnych warunkach, zaliczonych do takich zgodnie z wykazem A działu VIII – w transporcie i łączności, transport - poz. 3 załącznika do cyt. rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku, gdzie za takie przewidziane są prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Zaś, pomocniczo pracą wskazaną w Uchwale Nr 16 Zarządu Krajowego Związku (...), K. i Organizacji Rolniczych z 20 maja 1983 roku, pod poz. 3, Działu VIII – w transporcie i łączności, także, zgodną z treścią Zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31.03.1988r. w sprawie wykazu stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Na takie potraktowanie omawianej pracy traktorzysty w rolnictwie nie pozwala prawidłowa wykładnia stosowanego prawa materialnego, bowiem, zdaniem sądu meriti, istotne znaczenie ma rodzaj powierzonej pracy w powiązaniu z branżą, w której praca na stanowisku traktorzysty była przez ubezpieczonego wykonywana. Sąd Okręgowy podnosił, iż wykładnia językowa cyt. rozporządzenia z 7 lutego 1983 roku, w zakresie ujętym w wykazie A, dziale VIII pkt. 3, obejmuje swą treścią prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych w transporcie i łączności, nie w rolnictwie, dziale X w rolnictwie i przemyśle rolno - spożywczym, czy w dziale XIV, przewidującym prace różne. W konkluzji, zdaniem Sądu Okręgowego tylko okresy pracy traktorzysty (...) B. w transporcie, od grudnia do lutego każdego roku, mogłyby być potraktowane za wykonywane w warunkach szczególnych, co i tak w sprawie nie może mieć miejsca, bowiem okres zimowy był dla traktorzystów czasem remontów i konserwacji posiadanego sprzętu. Wówczas, odwołujący stawał się mechanikiem oraz konserwatorem maszyn i urządzeń rolniczych.

Tak więc, wnioskodawca nie spełnił koniecznej przesłanki do uzyskania emerytury w obniżonym wieku w postaci 15 lat świadczenia pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do 31 grudnia 1998 roku i z tych to względów, zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy odwołanie oddalił.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją wnioskodawca zarzucając naruszenie prawa materialnego poprzez:

- błędną wykładnię treści art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r. Nr 39 poz. 353 z późn. zm.) poprzez przyjęcie, iż nie spełnił wszystkich warunków do uzyskania świadczenia emerytalnego w obniżonym wieku, a w szczególności, że nie udowodniłem, na dzień 1 stycznia 1999 r., 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

- błędną wykładnię treści § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43)

poprzez przyjęcie, że praca świadczona przez ubezpieczonego w latach 1978 - 1984 w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. na stanowisku kierowcy i traktorzysty oraz w latach 1984 - 1994 w Gminnej Spółdzielni (...) w B. na stanowisku kierowca ciągnika nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy,

- błędną wykładnię treści punktu 3 dział VIII Wykazu A do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43) poprzez przyjęcie, że praca świadczona przez ubezpieczonego w latach 1978 - 1984 w Spółdzielni Kółek Rolniczych w B. na stanowisku kierowcy i traktorzysty nie może być uznana za pracę w transporcie,

2. naruszenie prawa procesowego poprzez:

- naruszenie art. 227 kpc poprzez pominięcie w sprawie dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj.: zeznań świadka E. W. (1) w zakresie dotyczącym charakteru świadczonej pracy w miesiącach zimowych w (...)

- naruszenie art. 233 § 1 kpc, poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nieustosunkowanie się do całokształtu dowodów, poprzez: pominięcie zeznań świadka J. D. w zakresie dotyczącym ładowności samochodu marki R., zeznań świadków: R. S. i E. W. (1) w zakresie dotyczącym charakteru świadczonej przez traktorzystów pracy w miesiącach zimowych w (...),

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się:

- błędnym ustaleniem, że prace i usługi wykonywane przez Spółdzielnie Kółek Rolniczych można zaliczyć tylko do branży rolniczej,

- błędnym ustaleniem, że dopuszczalny ciężar całkowity samochodu marki R. wynosił 2,6t, podczas gdy w/w wskaźnik dotyczy jedynie ładowności przedmiotowego pojazdu, a nie jego ciężaru całkowitego.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie emerytury oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Jednocześnie, apelujący wniósł wnosząc o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka W. S. (1) - na adres: (...)-(...) W., ul. (...) - na okoliczność rodzaju i charakteru pracy świadczonej przez niego w GS B., a w szczególności rodzaju pojazdów wykorzystywanych przez niego w pracy, oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji na okoliczność ustalenia dopuszczalnego ciężaru całkowitego samochodu marki R. typu (...).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny uznał, iż zaskarżony wyrok Sądu I instancji jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady swobodnej ich oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego.

W związku z treścią zarzutu apelacji naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa procesowego, przypomnienia wymaga, że w judykaturze utrwalony jest pogląd, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające

natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. O tym, że przepis 233 § 1 k.p.c. jest naruszony można mówić dopiero wówczas gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie (por. uzasadnienie do wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 maja 2014 r. sygn. III AUa 826/13, opubl. LEX nr 1493761).

Ze wskazaną sytuacją w rozpoznawanej sprawie do czynienia nie mamy. Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie zaoferowanym przez strony, w oparciu o wyniki którego dokonał właściwych ustaleń stanu faktycznego w zakresie elementów istotnych dla rozstrzygnięcia. Prawidłowo także zebrany w sprawie materiał dowodowy ocenił z zachowaniem wszystkich wymogów wynikających z art. 233 § 1 k.p.c., tj. ocena ta opierała się na wszechstronnym rozważeniu materiału dowodowego, odpowiadała wskazaniom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Tym samym postawiony w apelacji zarzut obraży wskazanej normy jest bezzasadny, zresztą stawiając zarzut naruszenia wskazanego przepisu apelujący nie wskazał jakie to konkretnie reguły logicznego rozumowania zostały naruszone.

Podstawę prawną uprawnienia wnioskodawcy do dochodzonej emerytury stanowi przepis art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy w ilości co najmniej 25 lat.

Ponadto powyższa emerytura przysługuje ubezpieczonym w przypadku nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Dalsze kwestie związane z wiekiem emerytalnym, rodzajem prac lub stanowisk oraz warunkami nabycia prawa do emerytury ustala się na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W niniejszej sprawie niesporne jest, że wnioskodawca poza przesłanką 15 lat pracy w warunkach szczególnych spełnia pozostałe warunki do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury. Do wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu pracy zaś w ocenie Sądu Okręgowego tylko okres 1 roku i 19 dni tj. okres od 11 grudnia 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku kiedy wnioskodawca zatrudniony był w Zakładach (...) w W. i stale, w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego.

R. K. jako okresy pracy w szczególnych warunkach w toku postępowania przed sądem I instancji wskazywał okresy od 2.05.1974r. (taka data początkowa zatrudnienia wynika z angaży oraz zgodna jest z datą zakończenia służby wojskowej) do 31.03.1977r. i od 3.04.1978r. do 31.01.1984r., kiedy pracował w (...) w B. jak też okres od 1.02.1984r. do 15.06.1994r. kiedy był zatrudniony w GS w B. oraz od 11.12.1997r. do 31.12.1998r. kiedy pracował w Zakładach (...) w W.. W apelacji ubezpieczony wnosił o zaliczenie jako okresów pracy w szczególnych warunkach okresów wskazanych powyżej z pominięciem okresu od 2.05.1975r. do 31.03.1977r. Kluczowym okresem - bez uwzględnienia którego ubezpieczony nie będzie legitymował się wymaganym 15-letnim stażem szczególnym - jest okres zatrudnienia w (...) w B. od 3.04.1978r. do 31.01.1984r. gdzie zatrudniony był jako traktorzysta oraz kierowca, od 5.12.1978r. z uprawnieniami kategorii C. Wnioskodawca jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy w tym czasie wykonywał wszystkie czynności

przypisane do stanowiska traktorzysty i kierowcy zaś od uzyskania uprawnień typu C jako kierowca sporadycznie wykonywał przewozy ciężarowym S.. W okresie od marca do listopada świadczył usługi w zakresie prac polowych na terenie wsi jak np. orki, usług chemizacyjnych, tj. prac przy opryskach, rozsiewaniu nawozów, wapnowaniu pól. Praca w okresie zimowym, od grudnia do lutego polegała na wykonywaniu przewozów transportowych na rzecz różnych podmiotów, najczęściej na rzecz rejonu dróg publicznych przy wożeniu kruszywa na drogi i odśnieżaniu, wywożeniu nieczystości, wożeniu wapna z K. i z cukrowni. Nadto okres zimowy to dla traktorzystów to czas remontów i konserwacji posiadanego sprzętu. Wówczas, odwołujący wykonywał pracę mechanika oraz konserwatora maszyn i urządzeń rolniczych na warsztatach (jak zeznał świadek E. W. – zeznania 00:43:30 - w systemie 2-3 dni prace transportowe na traktorze a pozostały czas prace w warsztacie) .

Odnosząc się do zarzutu apelującego odnośnie błędnej wykładni prawa materialnego co do kwalifikacji prawnej pracy świadczonej przez wnioskodawcę w kluczowym okresie od 3.04.1978r. do 31.01.1984r., a w szczególności możliwości zaliczenia wnioskodawcy pracy traktorzysty, którą wykonywał głównie przy pracach polowych, do pracy w warunkach szczególnych, o której mowa w dziale VIII poz. 3 wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku wskazać należy , iż w judykaturze wyjaśniono, że wyodrębnienie prac w wykazie A stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia ma charakter stanowiskowo - branżowy i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z 1 czerwca 2010 roku, II UK 21/10 (LEX nr 619638), specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki.

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy podkreślić, że praca traktorzysty, którą w świetle prawidłowych ustaleń Sądu I instancji niewątpliwie wykonywał odwołujący w okresie od kwietnia 1978r. do stycznia 1984r. w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie sezonu prac polowych , nie jest tą pracą o której mowa poz. 3 działu VIII wykazu A, który to dział istotnie obejmuje transport i łączność. Transport jest działem gospodarki, związanym z przemieszczaniem ludzi i ładunków w przestrzeni przy wykorzystaniu odpowiednich środków transportu. Transport, w szczególności transport towarowy, jest przy tym ściśle powiązany z pozostałymi działami gospodarki, przy czym niejednokrotnie jest on wykonywany nie tylko przez podmioty gospodarcze (przedsiębiorstwa, firmy), których przedmiotem działalności są wyłącznie usługi transportowe, i które z tego powodu nie są przyporządkowane do tego właśnie działu gospodarki.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo nie zaliczył do prac wykonywanych w szczególnych warunkach prac polowych, przy których był zatrudniony wnioskodawca jako traktorzysta. Sąd Apelacyjny podziela przy tym w całości stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 3 grudnia 2013 r. (sygn.akt: I UK 172/13, LEX nr 1467147), w którym Sąd Najwyższy sprecyzował, że nie ma żadnych podstaw do potraktowania prac polowych jako prac w transporcie, bowiem wymienienie w wykazie A, dziale VIII pod pozycją 3 prac kierowców ciągników i kombajnów nie oznacza, że należy uznać za pracę w szczególnych warunkach kierowanie tymi pojazdami przy jakichkolwiek zadaniach, a nie tylko transportowych. Prace uznane za wykonywane w warunkach szczególnych bez względu na miejsce i rodzaj zostały wymienione w dziale XIV zatytułowanym „prace różne”. Tak zostały ujęte np. prace przy spawaniu czy naprawie pomp wtryskowych. Inne działy wykazu obejmują wymienione w nich prace w powiązaniu z rodzajami zakładów pracy lub ich częściami. Nie można uznać, że praca kierującego ciągnikiem jest zawsze pracą „w transporcie” nawet jeżeli kierujący niczego nie transportuje lecz wykonuje przy pomocy ciągnika prace polowe. Natomiast umieszczenie wskazanych przez odwołującego stanowisk traktorzysty i kombajnisty w dziale VIII w transporcie i łączności, mimo ujęcia ich odrębnie od pracy kierowcy samochodów ciężarowych, autobusów i pojazdów specjalistycznych, łączy szkodliwość tejsze pracy nie z faktem prowadzenia tychże pojazdów, lecz z faktem prowadzenia tychże pojazdów przy uwzględnieniu specyfiki „technologii” pracy w transporcie i łączności i obciążeń

psychofizycznych związanych z uczestnictwem takich pojazdów w ruchu publicznym. Obciążeń, których nie ma, jak uznał ustawodawca, przy wykonywaniu prac na wskazanych stanowiskach w rolnictwie, gdzie dominują prace polowe.

W związku z tym, w okolicznościach przedmiotowej sprawy uprawnione jest stanowisko Sądu I instancji, że praca wykonywana przez odwołującego w kluczowym dla sprawy okresie od kwietnia 1978r. do stycznia 1984r. nie była pracą w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A, dział VIII, poz. 3, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku. Wnioskodawca wykonywał bowiem w większości prace polowe, a także w okresach jesienno-zimowych poza wykonywaniem usług transportowych wykonywał szereg czynności z zakresu remontów i napraw sprzętu mechanicznego. W związku z tym uwzględniając jedynie niewielki zakres wykonywanych przez wnioskodawcę usług transportowych, słuszne jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawca w spornych okresach nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu, pracy wymienionej w wykazach stanowiących załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów. Tym samym zaaprobować należy stanowisko Sądu Okręgowego, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków wymienionych w art. 184 w/w ustawy uprawniającej do przyznania mu prawa do emerytury.

Odnosnie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji na okoliczność ustalenia dopuszczalnego ciężaru całkowitego samochodu marki R. typu (...) jak też związanego z nim wniosku o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadka W. S. na okoliczność rodzaju i charakteru pracy świadczonej przez apelującego w GS B., a w szczególności rodzaju pojazdów wykorzystywanych przez niego w pracy wniosek ten uznać należało za bezzasadny. A to przede wszystkim z uwagi na okoliczność, iż gdyby nawet przyjąć, jak wnioskował R. K., iż wskazany samochód marki (...) był pojazdem o nośności całkowitej powyżej 3,5 tony co umożliwiłoby ewentualne zaliczenie do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu od 1.02.1984r. do 15.06. 1994r., to powyższa okoliczność pozostawała obojętna dla rozstrzygnięcia. Wykazanie bowiem, iż w okresie od 1.02.1984r. do 15.06.1994r. praca wykonywana przez wnioskodawcę spełniała cechy pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu cyt. wyżej przepisów – wobec nie wykazania, iż okres zatrudnienia w (...) B. od 3.04.1974r. do 31.01.1984r. był okresem pracy w szczególnych warunkach - i tak nie uzupełniałoby stażu szczególnego do wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, uznając rozstrzygnięcie Sądu I instancji za prawidłowe, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.